

Příběhy našich sousedů

paní Olga Holubová

scénář

Olga Holubová, 6. 5. 1934, rodiště Divišov. Byl to... teď je to okres Vlašim, ale dřív to bejval okres Benešov u Prahy.

Vlastně, když já jsem se narodila, to bylo 1934, tak už prostě ta doba byla taková napjatá. Už bylo cítit, že asi k nějaké válce nebo k něčemu dojde, protože Němci už se chovali velice agresivně, a víceméně i ti, kteří tady žili.

Výsledek byl teda ten, i když tam byla (*odmlčí se*), bych řekla, taková komunita dost nábožensky založená, prakticky tak, že gró byli katolíci a pár lidí bylo českosloveských nebo tak nějak... No, a fakt je jeden, že se zjistilo, že prostě ti, co nejvíc chodili do kostela, nakonec se zjistilo, že prostě udávali.

No, a jinak teda bych řekla, že ti kantoři se snažili nám i v této těžké době nějak trochu... (*mírně krčí rameny, přemýšlí*) jako udělat radost ze života... Čili – třeba jsme chodili na hřiště nebo cvičit do sokolovny, pokud to šlo, a tak... No prostě, čím ta válka (*naznačuje rukama časový posun*) dýl trvala, tím to bylo horší.

No, a můj otec se tak nějak ve vší tichosti jako zabejval nějakým takovým tím... (*přemýšlí*) bych řekla... protinacistickou nějakou věcí... A snažil se prostě zachránit s nima všechno, co šlo...

No, a pak teda byl konec války, ten jsem dostala k narozeninám (*mírně se usmívá*), to mně bylo jedenáct. No, tak se nám všem jaksi trochu ulevilo (*mírně tleskne rukama*). No, a začali jsme žít nějaký takovej ten trochu jinej život... no...

No, tak to asi tak...

Pak jsem dělala zkoušky na gymnázium, ty jsem s úspěchem udělala... No, a to byla cesta autobusem 17 kilometrů denně a 17 kilometrů zpátky.

No, a pak jsem ještě byla na další brigádě. To bylo v Schönwaldu, dneska je to Krásný Les. To jsme jeli na sena.

A museli jsme mít i brigády socialistické práce a tak... Takže tam jsem potom ještě mimo svoji normální pracovní náplň dělala knihovnici... po své pracovní době... a to jsme měli ještě.. měli jsme tam kolem osmnácti tisíc knih a ještě jsme měli kolem osmnácti, dvaceti pobočných knihoven, protože já jsem vlastně nastoupila ... *(pokýve hlavou)* ... no, dneska už to není První brněnská, dřív to byla První brněnská, ale my jsme byli jako původně jako Elektrostroj...

A na to musela být takzvaná výjezdní doložka do Chorvatska. No, a tam mám dodneška kamarády. V osmašedesátém roce jsme se akorát vraceli... Tu poslední noc jsme v Osjeku u nich spali *(gestikuluje rukou)*... my jsme to jeli ještě přes Mostar, Sarajevo *(rozmáchlé gesto rukou, naznačuje velkou dálku)* a tam, tudy... Protože ten Osjek je, co já vím, čtyřicet kilometrů od hranic...už maďarskejch... Tak jsme prostě jeli tam... vod nich. A teď voni, že ještě jsme měli počkat dýl... Já říkám, že ne, že musíme domů, jdeme do práce a tak... A tak voni nás přemlouvali, abychom tam zůstali, že... A my že ne, že zeda musíme domů. A tak. Dojeli jsme na hranice, ještě ten celník *(dává důraz na slovo celník)* nás přemlouval, ať počkáme, až se to nějak *(rukama naznačuje neurčitost)*... teda urovná... a nebo *(odmlka)* ... až se uvidí.

(Vzdychne, nadechne se) Nicméně my jsme řekli, že pojedem, a teď proti nám běžel, podle auta tedy, Ostaravák a říká mně: „Nás nechtěj pustit do Jugoslávie. Co se děje...?“

Moc bych vám přála... Třeba to, co jsem vám řekla... vám *(odmlčí se, je poznat, že hledá vhodná slova)* pomůže bejt *(znovu přemýšlí)*, jak bych to řekla... víc spokojený s tím, co máte teď *(poslední slova říká rozhodně)*...

(Podívá se do kamery a ztiší hlas) Už to vypni...